

Steffi

en de boze
bosmagiër

Danny Winters
met tekeningen van
Roxanne Wissing

© 2023 Danny Winters/ Uitgeverij U2pi

Titel: Steffi en de boze bosmagiër

Auteur: Danny Winters

Illustraties: Roxanne Wissing

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag, www.uitgeveriju2pi.nl

Druk: JouwBoekdrukkerij.nl

ISBN: 978 94 9329 994 8

NUR: 280

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

Dit boek draag ik op aan Pien, onze dochter.
Ze is geboren op 27 maart 2023 en het moment van haar
geboorte is voor mij onvergetelijk. Het is ook het moment
dat ik besloot om een kinderboek te gaan schrijven.
Het idee speelde al langer in mijn hoofd, maar de geboorte
van Pien is de trigger geweest om van een idee ook
werkelijkheid te maken. Tijdens de momenten waarin ik samen
met Pien was en zij heerlijk in haar wiegje lag te slapen,
begon ik aan het verhaal dat al een poos in mijn hoofd zat.
Steffi kreeg langzaam vorm en het verhaal ontwikkelde
zich iedere dag weer een stukje verder.
Het eindresultaat ligt hier voor jullie en ik wens jullie
veel plezier met het lezen. Pien, deze is voor jou!

Overdracht van kracht

De sterren flonkerden aan de heldere hemel. Het was een koude nacht, de nacht van 26 op 27 maart. ‘Je kunt me niet voor eeuwig hier laten zitten. Ik ben niet meer de oude, ik ben beter, ik zal me gedragen. Laat me alsjeblieft gaan’, fluisterde de man. Hij keek door de tralies van zijn verblijf naar de oude vrouw. Op een met stro opgemaakt bed lag een gerimpelde vrouw met lange grijze haren. De vrouw, met groene ogen en een wijze blik, maakte een vermoeide indruk. Het was duidelijk dat dit het laatste moment van haar lange, indrukwekkende leven was. De vrouw zuchtte.

Op de stoel naast het bed zat een grote bosuil. Met grote ogen keek de uil heen en weer, van de vrouw naar de man en weer terug. Wie goed keek, zou kunnen zien dat de uil iets leek te zeggen tegen de vrouw. De vrouw reageerde: ‘Iedereen verdient een tweede kans. Hij heeft geleerd van zijn fouten en niemand hoort zo lang in deze oude schuur opgesloten te zitten.’ Het hoofd van de uil ging van links naar rechts en weer terug, alsof hij het er niet mee eens was. ‘Strix, ik weet dat je het niet met me eens bent. Maar ik kan niet sterven zonder deze laatste goede daad. Al meer dan vijftig jaar houd ik hier de wacht, dat kan ik mijn opvolger niet aandoen. En Silas heeft zich in al deze jaren niet misdragen. Ik geloof dat hij veranderd is.’ De oude vrouw hief haar arm op en met een soepele polszwaai hief

ze een stokoude bezwering op.

De man, Silas, stond verrassend behendig op voor iemand die meer dan vijftig jaar op een strobed achter de tralies heeft gelegen. Gehuld in een oude, sjofele, zwarte mantel met een kap bewoog hij zich vlug naar de getraliede deur. Met de lange gele nagel van zijn wijsvinger drukte hij zacht tegen de deur. Een korte maar luide kraak vulde de ruimte. De bosuil sprong op, kraste en vloog naar het raamkozijn van het dakraam.

De deur hing zwaar in zijn scharnieren en opende slechts een klein stukje. Dit was voldoende voor de man, die nu slechts een schim leek, om uit zijn cel te ontsnappen. Geruisloos sloop Silas op de oude vrouw af. Hij boog zich voorover, bracht zijn mond naar haar oor en fluisterde met een raspende stem:

‘Je hebt zojuist een grote fout gemaakt, hier heb ik al die tijd op gewacht.’

De vrouw opende haar ogen nog eenmaal, ademde geschokt haar laatste adem in en blies deze voorgoed uit.

De man verliet de oude gammele schuur en verdween in de nacht. De uil draaide vanuit het dakraam zijn hoofd en keek

hoe de gedaante naar de bosrand sloop, waarna hij zelfs uit het scherpe zicht van de uil verdween. Strix keek terug de oude schuur in en zag dat het lichaam van de vrouw versteende, waarna het in een soort stof uiteen viel. Een zuchtje wind zorgde ervoor dat het stof de lucht in waaide, langs de uil op, de koele nacht in. ‘Vaarwel Cato,’ kraste de uil, ‘ik ga snel op bezoek bij je opvolger. Silas zal niet ver komen.’

Diezelfde nacht gebeurde er op een andere plek in het land iets heel anders. In een klein dorpje, op de Berkenlaan bij huisnummer 19, was het een drukte van jewelste. Niet met mensen, maar er was een hoop ophef bij de dieren die rondom dit huis hun leventje hadden opgebouwd. Onder de heg vandaan kroop een egel die het huis al een tijdje nauwlettend in de gaten had gehouden. De egel keek naar boven en zag daar een grote bosuil aan komen vliegen. De uil landde in de heg en draaide zijn hoofd alle kanten op om de omgeving in zich op te nemen. Voor het raam op de bovenverdieping was het silhouet van een poes te zien. Deze keek naar buiten en leek te knikken, waarna de egel tegen de uil zei: ‘het is zover, ze is geboren.’ ‘Ik wist het, want Cato heeft ons zojuist verlaten,’ antwoordde de uil. ‘Is het waar?’, vroeg de egel. ‘Ik weet niet wat je hebt gehoord, maar Silas is inderdaad vrijgelaten en ik vrees dat hij niet veranderd is.’ ‘Oh mijn hemel, al onze hoop is op deze kleine baby gevestigd.’

Een spin liet zich vanuit het raam naar beneden zakken aan zijn draad. Vanuit de regenpijp kwam een ander dier met een zeer grote behendigheid aangestormd. De eekhoorn pakte de spin vast, sprong

richting de heg en landde naast de egel op de grond. Vanuit de heg kwamen een sprinkhaan en een muis tevoorschijn. Alle ogen waren gericht op de spin, die even genoot van alle aandacht die hij kreeg. De spin keek met al zijn ogen rond en nam het woord: 'Ze heet Stefanie, maar ze noemen haar nu de hele tijd al Steffi.' 'LEVE STEFFI', piepte de muis. Alle dieren leken de geboorte van Steffi te willen vieren, maar Strix, de bosuil, onderbrak hen: 'Stil maar, er valt niet zoveel te vieren. Cato is niet meer onder ons en het is nog maar de vraag of Steffi ook maar een deel van de krachten van Cato heeft en ze op de juiste wijze in gaat zetten. Vergeet niet dat Silas en Cato eigenlijk niet zo verschillend zijn, dus ook Steffi kan zomaar het duistere pad kiezen. Ga snel terug naar jullie huizen en druk jullie familie op het hart de komende jaren voorzichtig te zijn. De eerste tien jaar kan Steffi nog niks met haar krachten en zullen we onszelf veilig moeten houden. Ik zal de wacht bij Steffi houden.'

De dieren keerden hun rug in stilte naar het huis op de Berkenlaan 19, terwijl boven op de slaapkamer Bram en Vera genoten van hun dochter Steffi, die zojuist geboren was. De poes die voor het raam had gezeten, wachtte tot de spin weer naar binnen kwam om haar alles te vertellen wat er zojuist besproken was door de dieren. De poes wist genoeg, de komende jaren ging zij op Steffi passen. Ze spoedde zich naar de slaapkamer, sprong op bed en gaf de kleine baby een kopje en begon te spinnen.

Steffi 's 10^e verjaardag

De dag van je geboorte kan ik mij nog zo goed herinneren, Steffi, zei haar moeder. ‘Het was een heel heldere nacht en de dag begon ook echt heel zonnig. Maar zo ineens werd het bewolkt, heel winderig, een soort storm zelfs. De regen kwam echt met bakken uit de lucht en even later begon het zelfs te hagelen.’ Haar vader reageerde terwijl hij zijn boterham aan het smeren was: ‘Ja, nou en of. Ik kan het mij herinneren als de dag van gisteren, terwijl het alweer tien jaar geleden is. Wat vliegt de tijd toch, hé schat.’ Steffi glimlachte en spiekte de woonkamer in om te zien of er al een cadeau voor haar klaarstond. Ze had gevraagd om een mobieltje, want ze wilde ook berichten en foto’s naar haar klasgenoten kunnen sturen. Wat kon het weer van tien jaar geleden haar nou schelen.

‘Zeg, pap, zag je op mijn verjaardag ook een grote uil op de lantaarnpaal zitten?’, vroeg ze aan haar vader. ‘Vanochtend zat hij er weer, het lijkt wel of hij dit huis in de gaten houdt.’ Het viel Steffi op dat er een paar keer per jaar een grote uil het huis leek te bestuderen. Haar vader keek haar aan alsof ze Chinees sprak, rolde met zijn ogen en vulde zijn broodtrommel voor het werk. Steffi’s vader werkte bij de bibliotheek in het dorp en schreef in zijn vrije tijd kinderboeken. De moeder van Steffi werkte op de school waar Steffi ook op school zat, de Geluksschool. Steffi’s moeder gaf les aan

groep 3, terwijl Steffi zelf in groep 6 zat.

‘Steffi, omdat het je verjaardag is, heb ik twee pannenkoeken in je lunchtrommeltje gedaan,’ zei haar moeder. Haar vader reageerde: ‘Nou zeg, en dan zit ik hier mijn eigen boterhammen te smeren.’ *‘Ik lust ook wel iets lekkers,’* hoorde Steffi iemand zeggen. Steffi keek om zich heen en zei: ‘Wie was dat?’ ‘Wie was wat, Steffi?’, vroeg haar moeder. Steffi reageerde niet op haar moeder en keek nog eens met opgetrokken wenkbrauwen om zich heen. Had ze het zich verbeeld en hoorde ze dingen die er niet waren? Haar vader rolde weer met zijn ogen grapte: ‘Die meid van ons die is nu 10, dan ben je al zo oud dat je je dingen gaat inbeelden, misschien moeten we haar volgende week naar een verzorgingstehuis sturen.’ ‘Bram, dat zijn geen leuke grapjes, wil je daarmee ophouden,’ sneerde haar moeder. *‘Nee, dat zijn inderdaad geen grapjes, geef mij nou maar gewoon wat lekkers.’* Steffi keek om zich heen, maar zei dit keer niks. Ze kon niet achterhalen waar dit vandaan kwam.

De deurbel ging, haar moeder Vera kwam overeind en opende de voordeur. Ze hoorde door de gang de stem van Rayan galmen: ‘Lang zal ze leven, lang zal ze leven, lang zal ze leven in de gloria, in de... is er taart?’ Rayan stapte met een grote glimlach binnen. Al sinds de kleuterklas waren Rayan en Steffi de beste vrienden. Ze deelden alles met elkaar, gingen elke dag samen naar school en kwamen samen weer naar huis, speelden zeker een paar keer per week en planden allerlei uitjes met elkaar. Zowel Steffi als Rayan waren het enige kind van hun ouders en ze zagen elkaar als een soort broer en zus. Rayan feliciteerde Steffi en gaf haar een envelop cadeau.

'Je mag hem nu openen en lezen, maar vanmiddag na school mag je pas starten.' Steffi opende de envelop en begon te lezen.

Van harte gefeliciteerd Steffi. Vandaag word je 10 jaar oud en dat betekent dat het tijd is voor een groots cadeau. maar om dit cadeau te bemachtigen, zul je eerst een zoektocht moeten voltooien. De zoektocht begint na schooltijd bij de grote boom midden op het marktplein. Zoek daar naar een losgebarsten stukje schors en de volgende aanwijzing.

